

PARAPIJA

NR. 529
II EILINIS
SEKMADIENIS
2021 01 17

Pakuonio, Piliuonos ir Viršužiglio parapijų leidinys

www.pakuonioparapija.lt

Gyveno toks imperatorius. Jis ne taip seniai užėmė sostą, buvo jaunas ir smalsus. Imperatorius žinojo labai daug, bet jam norėjosi žinoti dar daugiau, tačiau rūmų bibliotekoje pamatęs kiek dar liko neperskaitytų knygų, jis suprato, kad nepajėgs visas perskaityti.

Kartą pasikvietė rūmų išminčių ir liepė jam surašyti visą žmonijos istoriją. Ilgai triūsė išminčius. Ėjo metai ir dešimtmečiai ir štai, pagaliau, tarnai į imperatoriaus kambarį įnešė 500 knygų, kuriose buvo surašyta visa žmonijos istorija. Imperatorius buvo gerokai nustebęs. Nors jau nebuvo jaunas, žinių troškimas jo neapleido. Bet jis negalėjo eikvoti metų metus šių knygų skaitymui ir paprašė sutrumpinti pasakojimą, paliekant tik svarbiausia.

Ir vėl ilgus metus dirbo išminčius, kol vieną dieną tarnai imperatoriui įvežė vežimėlį su 50 knygų.

Imperatorius jau visai paseno. Jis suprato, kad nespės perskaityti šių knygų, tad paprašė išminčių palikti tik tai, kas ypatingai svarbu.

Vėl išminčius ėmėsi darbo, po kiek laiko jam pavyko visą žmonijos istoriją sutalpinti tik į vieną knygą, bet kai ją atnešė – imperatorius gulėjo mirties patale ir buvo toks silpnas, kad net negalėjo jos atversti.

Tada imperatorius paprašė pasakyti viską dar trumpiau ir tiesiog dabar, kol jis neiškeliavo į kitą pasaulį. Tada išminčius atvertė knygą ir paskutiniame puslapyje užrašė tik vieną sakinį:

ŽMOGUS GIMSTA, KENČIA IR MIRŠTA...

**“Radome Mesiją,
tai yra Dievo Pateptąjį.
Tiesa ir malonė atėjo per Jį.”**

Jn 1, 41. 17b

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

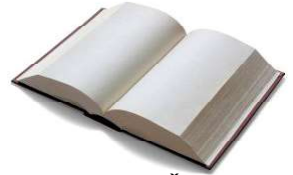
1 Sam 3, 3b–10, 19; Ps 39, 2, 4, 7–10; 1 Kor 6, 13c–15a, 17–20

Psalms atliepas

Ateinu, Viešpatie, vykdyti Tavosios valios.

Evangelija pagal Joną (1, 35-42)

Stovėjo Jonas Krikštytojas ir du jo mokiniai. Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“ Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. O jis atsigrėžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia: „Mokytojau“), kur gyveni?“ Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite“. Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą. Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono Petro brolis Andriejus. Jis pirmiausia susieškojo savo brolių Simoną ir jam pranešė: „Radome Mesiją!“ (išvertus tai reiškia: „Dievo Pateptąjį – Kristų“). Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsies Kefas“ (tai reiškia: „Petras – Uola“).

Evangelijos komentaras:

Kiek daug šioje ištraukoje žodžių galinčių duoti peno mūsų mąstymui. Tai ir Jono Krikštytojo tvirtimas: „Štai Dievo Avinėlis“ ir Jėzaus klausimas: „Ko ieškote?“ bei pakvietimas: „Ateikite ir pamatysite“. Jonas pats krikštijo atgailos krikštu. Bet dabar jis parodo Dievo Avinėlių, tai yra Tą, kuris naikina patį blogį, nuodėmę. Jėzus paklausia žmonių: „Ko ieškote?“. Pagrindinė mokinio užduotis yra tyrinėti ir ieškoti, dėl šito jis turi visa kita palieka, kad tik atrastų tai, kas tą žmogų verčia ieškoti. Taip dviem Jono mokiniams atėjo laikas pakeisti mokytoją. O juk ir Jis pats tiesiog kviečia: „Ateikite ir pamatysite“.

Tai tam tikra kelionė. Kelionė mokinių, kurie nesustoja, neapsipranta, o eina pirmyn.

Kiek daug veiksmo šioje ištraukoje. Tai taip pat gali įkvėpti mus apsispręsti gyvenimo kryžkelėse. Tiesa, visų pirma jas reikia pamatyti. Jonas Krikštytojas buvo geras mokytojas. Jis mokėjo savo mokiniams parodyti išsiakojančius kelius. Iš pradžių visi trys tik stovi, bet tik Jonas ištaria: „Štai Dievo Avinėlis“, mokinių akivaizdoje ima vertis pasirinkimas: kai ką jie jau turi pakeisti, kai kur teks eiti ir atrasti. Būtų galima dar pasakyti, kad Andriejus ir Jonas buvo geri mokiniai. Jie pastebėjo - štai mūsų naujas mokytojas. Jie seka Jėzumi, apsistoja pas Jį, o netrukus Andriejus ims ieškoti savo brolio.

Yra dar vienas smulkmenėlė šioje ištraukoje, kuri atrodo kaip koks prielipas ar spuogas. Tai sakyns: „Tai buvo apie dešimtą valandą“. Koks mums skirtumas žinoti, kad tai įvyko dešimtą valandą (mūsų laiku ketvirtą popietį)? Net nėra labai įdomu kuriais metais ar mėnesį, ar savaitės dieną tas pirmas susitikimas su Jėzumi buvo? Biblija pateikia tokį aiškinimą: „Pirmasis susitikimas su Jėzumi Jonui buvo toks įspūdingas ir lemiamas, jog jis įsidėmėjo net valandą“. Sutinku, tačiau noriu kai ką pridurti.

Ši ištrauka dvelkia tam tikru lengvumu. Atrodo, kad žodžiai, apsiprendimai ir veiksmai labai sklandžiai išnyra vienas iš kito. Viskas einasi tarsi per sviestą. Išties tai primena vaikystę. Tokiu atveju aš nežvilgčioju į laikrodį. Jis yra nereikalingas. Juk ir sakoma - laimingi laiko neskaiciuoja. Tačiau yra priešingai, kai turiu apsispręsti už kažką labai didingo ir dėl to baiminuosi. Tuomet imu skaičiuoti: kaip ir kuomet tai padarysiu. Tada apgalvoju detales, jas prisimenu, labai tiksliai įstringa atmintyje kiekviena smulkmena.

Kaip buvo dešimtą valandą prieš maždaug du tūkstančius metų? Mano spėjimas būtų toks. Būta tam tikro sklandumo, tam tikro „ėjimo kaip per sviestą“, nes Jėzus tiesiog patraukia prie savęs; tiems sutiktiems žmonėms gimsta troškimas atsiliiepti į kvietimą, taip pat dar yra ir kita pusė... Kiekvienąsyk pasirinkdamas turiu apsvarstyti, stabtelėti savo viduje, ir taip..., todėl Jonui išsprūsta - tai įvyko dešimtą valandą. Tegul taip nutinka ir mums.

Krikštas – daugiau nei šeimos šventė

Ar krikščionių balto drabužio simbolika nėra susijusi ir su romėnų kultūroje vyravusia nuostata, kad vien kilmingi žmonės turėjo teisę nešioti baltą drabužį šventės proga?

Galima būtų su tuo susieti, tačiau, nors krikščionybė ir kilo Romos imperijos aplinkoje, nebūtinai turėjo pasisavinti romėniškus papročius. Randame liudijimų, kad pirmieji krikščionys vengė bet kokio panašumo į kitas religijas (pavyzdžiui, nenaudojo žvakių, smilkalų; tik daug vėliau, pamiršus kitų religijų prasmes, tai tapo liturgijos dalimi; iš praktikos pasišviesti, panaikinti nemalonų kvapą kilo simbolinės krikščioniškos žvakių, smilkalų prasmės). O Jūsų minėta simbolika visai galima, turint omenyje, kad Kristus atkuria žmogaus kilnumą. Nes Adomas, jo neklusnumas, žmogaus kilnumą pažemina, o Jėzaus mirtis ir prisikėlimas jį atkuria.

Čia galima būtų prisiminti krikščionybei metamą priekaištą, esą ji menkina žmogų. Iš tiesų krikščionybė išaukština žmogų: juk pats Dievas tapo žmogumi. Krikščionybė plito skelbdama būtent šią tiesą, žmogaus dieviškumą, jo panašumą į Dievą jo kilnumą ir orumą.

Jau minėjome žvakės, naudojamas ir Krikšto apeigoje. Žvakė primena Velykų nakties pradžią. Laiminama nauja ugnis, laužas, apšviečiantis naktį – Jėzaus ženklas. Šitas laužas, kaip tas per dykumą izraelitus lydėjęs ugnies stulpas, vedęs Dievo Tautą į jos tikslą. Kiekvienais metais uždegant naują Velykų žvakę, skelbiama apie Jėzaus prisikėlimą, Jėzaus gyvybę, apie naują gyvenimą, Jėzaus šviesa apšviestą pasaulį. Įteikiant žvakę krikštijamajam, primenama, kad dabar jis turi tapti Jėzaus šviesa.

Kai krikštijamas kūdikis, žvakė yra įteikiama tėvams ir krikštatėviams, kaip įpareigojimas ugdyti žmogų tikėjimu. Juk tėvai įsipareigoja uždegti tikėjimą kūdikio širdy, jį prižiūrėti ir puoselėti, kad iš mažos liepsnelės jis taptų didele ugnimi, šildančia ir šviečiančia.

Kūdikis taip pat patepamas šventuoju aliejumi, chrizma.

Paprastai patepama dviem aliejais. Katechumenų arba kandidatų į krikščionis aliejumi, kuris yra apvalymo, švaros, grožio, stiprybės, sveikatos ženklas. Imtynininkai ištepami aliejais pabrėžiant jų kūno sveikatą, grožį ir tvirtumą. Aliejumi tepami krikščionys, skelbiant apie jų grožį, tvirtumą ir sveikatą ne tik kūno, bet viso žmogaus, kuriuos Kristus atkuria. Kadaise būdavo ištepamas visas kūnas, ypač Rytuose. Čia galima prisiminti ir moterų diakonų tarnystę – jos patarnaudavo ištepant moterų kūnus. Dabar katechumenų aliejumi patepama krūtinė viso kūno ištepimo ženklu.

Antrasis aliejus, kuriuo patepamas jau pakrikštytas žmogus, – tai šventoji chrizma, aliejus, sumaišytas su balzamu. Jis paruošiamas Didįjį ketvirtadienį, paskutiniąją gavėnios dieną vyskupijų katedrose. Vyskupai, apsupti savo kunigų, aliejų sumaišydami su balzamu, kvėpdami į šį mišinį, kalbėdami iškilmingą maldą paruošia šventąjį chrizmą. Ja dedikavimo metu ištepamas altorius, bažnyčios sienos, įšventinimo metu – vyskupas, kunigai, karūnavimo metu – karaliai ir, be abejo, kiekvienas krikščionis – Krikšto ir Sutvirtinimo metu.

Šis patepimas liudija, jog tampame panašūs į Kristų. Kristus, graikų kalba – *Christos*, hebrajiškai – *Mesijas* reiškia „pateptasis“. Kiekvienas krikščionis yra kitas Kristus – *Alter Christus*, tai yra kitas Pateptasis, kaip sako Bažnyčios Tėvai. Juk Jėzuje iš Nazareto krikščionys atpažįsta Dievo Pateptąjį. Mūsų patepimo malda atskleidžia, kad šitas patepimas primena ir per Krikštą gautąjį dalyvavimą Kristaus kunigystėje, tai yra galimybę krikščionims bendrauti su Dievu, kaip kunigams – asmeniškai, tiesiogiai, be jokių tarpininkų. Kristus yra vienintelis Dievo tarpininkas. Krikštu tapęs Dievo įsūniu ir įdukra, žmogus tampa ir kunigu, tai yra galinčiu tarpininkauti pasauliui. Tampa naujo gyvenimo dalininku. Naujas gyvenimas ir yra tas santykis su Dievu. Per Krikštą žmogus tampa Dievo vaiku, įsūniu, įdukra. Tai nėra tik aliuzija, tai – tikrovė, žmogaus veide įspaudžiami Jėzaus bruožai. Po Krikšto Dievas mūsų veide mato savo Sūnaus veidą. O mes vienas kitam tampame broliais ir seserimis. Ir pasaulio užtarėjais.

Bus daugiau.

Parapijos skelbimai

Sausio 18 – 25 dienomis yra meldžiamasi už krikščionių vienybę. Kviečiame įsijungti į šią maldos akciją. Pasinaudokite šiomis maldomis.

Pirmos dienos malda:

Atleidžiantis Dieve, išlaisvink mus nuo skausmingų praeities atsiminimų, žeidžiančių krikščioniškąjį gyvenimą, kuriuo dalijamės. Vesk mus į susitaikinimą, kad per Šventąją Dvasią pajėgtume neapykantą nugalėti meile, pyktį įveikti švelnumu, o įtarumą – pasitikėjimu. Amen.

Antros dienos malda:

Dieve, Tavo žodis yra mūsų žingsniams žibintas ir šviesa, be Tavęs mes prarandame orientaciją ir pasiklystame. Apšviesk mus, kad per Tavo žodį galėtume žygiuoti Tavo keliu. Tegul mūsų Bažnyčios brangina mus vedantį, guodžiantį ir perkeičiantį Tavo buvimą. Suteik mums atvirumą, kurio mums reikia, kad atpažintume, kada trukdome kitiems regėti Tavo šviesą, suteik reikalingos malonės dalytis Tavo šviesa su kitais. Amen.

Trečios dienos malda:

Gailestingasis Dieve, pasimetę ir sugraudinta širdimi atsigręžiame į Tave. Įžiebik mumyse vilties dovaną. Tegul mūsų Bažnyčios villasi ir siekia vienybės, kurios Tavo Sūnus meldė savo kančios išvakarėse. Amen.

Ketvirtos dienos malda:

Visagali Dieve, asmeniškai kentėdami šaukiame iš skausmo, susigūžiame iš baimės išgyvendami ligą, nerimą ar mylimo žmogaus mirtį. Išmokyk mus pasitikėti Tavimi. Tegul Bažnyčios, kurioms priklausome, bus Tavo apvaizdingo rūpinimosi ženklas. Padaryk mus tikrais savo Sūnaus mokiniais – Jis mokė mus klausytis Tavo žodžio ir tarnauti vienas kitam. Amen.

Penktos dienos malda:

Mylintis Dieve, Tavo Sūnus Jėzus Kristus laužė duoną ir dalijosi taure su savo draugais kančios išvakarėse. Leisk mums dar labiau suartėti glaudžioje bendrystėje. Pauliaus ir ankstyvųjų krikščionių pavyzažiu suteik mums stiprybės tiesi atjautos, solidarumo ir darnos tiltus. Amen.

Šeštos dienos malda:

Našlaičių, našlių ir svetimšalių Dieve, įliek į mūsų širdis stiprų svetingumo jausmą, atverk mūsų akis ir širdis tuomet, kai prašai Tave pamaitinti, aprengti ar aplankyti. Tegul mūsų Bažnyčios dalyvauja padėdamos įveikti badą, troškulį ir izoliaciją ir nugalėdamos kliūtis, trukdančias priimti visus žmones. Amen.

Septintos dienos malda:

Visagali Dieve, atsigręžiame į Tave atgailaujančiomis širdimis, nuoširdžiai ieškodami Tavo tiesos. Išlaisvink mus nuo netinkamo požiūrio į kitus ir vesk Bažnyčias didėjančios bendrystės keliu. Padėk išsivaduoti nuo baimių ir geriau suprasti vieniems kitus, taip pat tarp mūsų esančius svetimšalius. Amen.

Aštuntos dienos malda:

Dieve, gyvybės Davėjau, dėkojame Tau už atjaučiančios meilės dovaną, kuri mus ramina ir stiprina. Meldžiame, kad mūsų Bažnyčios būtų visuomet atviros priimti dovanas viena iš kitos. Suteik mums dosnumo dvasią visų atžvilgiu drauge keliaujant krikščionių vienybės keliu. To prašome vardan Tavo Sūnaus, kuris viešpatauja su Tavimi ir Šventąją Dvasia. Amen.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuj raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710, AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.